

A MONSTER CALLS
Patrick Ness

သစ်ပိရွာော် သံ

လင်းခန့်

ဘာသာပြန်သူ၏ အမှာ

ဤ သစ်မိစ္ဆာခေါ်သံကို ရေးသူမှာ အမေရိကန်စာရေးဆရာ ပက်ထရစ် နက်စ် ဖြစ်သော်လည်း ဇာတ်လမ်း၏ မူရင်းစိတ်ကူး ပိုင်ရှင်မှာ စာရေးဆရာမ စီရော့ဘန်ဒေါ့ဒ် ဖြစ်သည်။ စီရော့ဘန်သည် ထိုစိတ်ကူးကို ရသော်လည်း ကင်ဆာဝေဒနာကို နောက်ဆုံးအဆင့် ခံစားနေချိန်ဖြစ်၍ ဆက်လက် မရေးသားနိုင်သောကြောင့် ပက်ထရစ်ကို အကူအညီ တောင်းခဲ့သည်။ ထိုအကြောင်းကို ပက်ထရစ်၏ မှတ်ချက်တွင် မူရင်းအတိုင်း ဖော်ပြထားပါသည်။

စာအုပ်ထွက်ရှိချိန်တွင် စီရော့ဘန်မှာ လူ့လောကမှ ထွက်ခွာသွားခဲ့ပြီ ဖြစ်သည်။ ဤစာအုပ်ကို ၂၀၁၁ ခုနှစ်တွင် ထုတ်ဝေခဲ့၍ ကလေးစာပေ ဆုပေါင်း များစွာ ရရှိခဲ့ပြီး ၂၀၁၆ တွင် ရုပ်ရှင်အဖြစ် ရိုက်ကူးခဲ့သည်။ ရုပ်ရှင်ဇာတ်ညွှန်းကိုလည်း ပက်ထရစ်နက်စ် ကိုယ်တိုင် ရေးသားခဲ့သည်။ ရုပ်ရှင်တွင် စာအုပ်ထဲမှ ဇာတ်ကောင်တချို့နှင့် အခန်းအချို့ကို ဖြုတ်ကာ ရိုက်ကူးခဲ့သည်။

စာရေးဆရာ ပက်ထရစ်နက်စ်ကို ၁၉၇၁ အောက်တိုဘာ ၁၇ ရက်၌ ဗာဂျီးနီးယားပြည်နယ် ဖတ်ဘယ်လ်ဗွာမြို့တွင် မွေးခဲ့သည်။ သူသည် စာရေးဆရာ၊ ဂျာနယ်လစ်၊ ကျောင်းဆရာ၊ ဇာတ်ညွှန်းဆရာ စသည့်နယ်ပယ် များ တွင် အောင်မြင်သူတစ်ဦး ဖြစ်သည်။ သူသည် ကာနယ်ဂျီဆုကို ၂၀၁၁ တွင် Monsters Of Man ဖြင့်လည်းကောင်း၊ ၂၀၁၂ တွင် ဤ A

Monster Calls ဖြင့်လည်းကောင်း နှစ်နှစ်ဆက်တိုက် ရရှိခဲ့သူ ဖြစ်သည်

။

ထိုဆုကို နှစ်ကြိမ်ရရှိသူ စုစုပေါင်း ခုနစ်ယောက်သာ ရှိသည် ။ ဤ စာအုပ်ကို The Independent, Chicago Sun Times, The Wall Street Journal အစရှိသော နေ့စဉ်ထုတ် သတင်းစာကြီးများက တစ်နှစ်တာ အကောင်းဆုံး စာအုပ်စာရင်းတွင် ထည့်သွင်းခဲ့ကြသည် ။

အမှန်အတိုင်း ဝန်ခံရလျှင် ဤစာအုပ်ကို ဘာသာပြန်နေစဉ် နောက်ဆုံး အခန်းများ တွင် ကျွန်တော်ကိုယ်တိုင် မျက်ရည်ကျခဲ့ရပါသည် ။ ခံစားချက်များကို စကားလုံးဖြင့် ပုံဖော်ရသည် မှာ ခက်ခဲလွန်းလှသည် ။ သစ်မိစ္ဆာခေါ်သံကို ပြန်ဖတ်တိုင်း ကျွန်တော့်ကို မွေးဖွားသန့်စင်ပေးခဲ့သော ရေမြေခြားမှ မိခင်ကြီးကို သတိရတမ်းတမိပါသည် ။

လေးစားစွာဖြင့်
လင်းခန့်
ဇန်နဝါရီ ၂၀၁၇

မူရင်း စာရေးသူ၏ မှတ်ချက်

ကျွန်တော် စီရော့ဘန်ဂျေ့ဒ်ကို သိသော်လည်း အရင်က တစ်ခါမျှမဆုံဖူးချေ။ သူမ၏ ထိပ်တန်းစာအုပ်များကြောင့် လူအများ သိကြသလိုပ

င်သိတာပဲ ဖြစ်သည်။ ။ ထိုဆွဲအားပြင်းသည့် လူငယ်ဖတ် ဝတ္ထုလေးအုပ် အနက် နှစ်အုပ်ကို သူမ သက်ရှိထင်ရှားရှိနေစဉ်က ထုတ်ဝေခဲ့ပြီး ကျန်နှစ်အုပ်ကိုတော့ ကွယ်လွန်ပြီးမှ ထုတ်ဝေခဲ့တာ ဖြစ်သည်။ ။

ဤစာအုပ်သည် သူမ၏ ငါးအုပ်မြောက် ဖြစ်လာရမည့် စာအုပ် ဖြစ်ပါသည်။ ။ သူမတွင် ဇာတ်ကောင်များ ၊ အချီအချ စကားပြောခန်းများ နှင့် နိဒါန်းတစ်ခု ရှိခဲ့သော်လည်း ကံမကောင်းစွာ သူမထံ၌ မရှိခဲ့သည် က အချိန်ဖြစ်သည်။ ။ သူမ၏ စိတ်ကူးကို စာအုပ်တစ်အုပ် ဖြစ်အောင် ရေးသားရန် ကျွန်တော့်အား တောင်းဆိုခဲ့စဉ်က ချီတုံချတုံ ဖြစ်ခဲ့ရသည်။ ။ အကြောင်းမှာ ဤဇာတ်လမ်းကို ကျွန်တော့်အနေဖြင့် သူမ၏ လေသံ ဟန်ပန်မျိုး တုပ၍ မရေးတတ် သောကြောင့် ဖြစ်သည်။ ။ ဤသို့ ပြုလိုက် လျှင် သူမကိုရော ပရိသတ်ကိုသာမက ဇာတ်လမ်းကိုပါ အကျိုးယုတ်စေ ပေလိမ့်မည်။ စာရေးကောင်းခြင်း ဆိုသည် မှာ သူများ ရေးဟန်မျိုး လို က်လံတုပ၍ ရေးသားနိုင်သည် ကို ဆိုလိုခြင်း မဟုတ်ဟု ကျွန်တော် ထင် သည်။ ။

သို့သော် စိတ်ကူးကောင်းများ ၌ ဖြစ်ပေါ်တတ်သည့် အရာကား အခြား စိတ်ကူးသစ်များကို ထပ်မံပေါက်ဖွား လာစေတတ်ခြင်း ဖြစ်သ န်။ ။ ကျွန်တော် မကူညီနိုင်လောက်ဘူးဟု တွေးမိသည့် အချိန်မှာ ပင် စီ ရော့ဘန်၏ စိတ်ကူးများက ကျွန်တော့်ကို တခြားစိတ်ကူးအသစ်များ ပေါ်လာစေသည်။ ။ ထိုအခါ ဇာတ်လမ်းတစ်ခုအဖြစ် ချမရေးရ မနေနိုင် သလို ခံစားရသည်။ ။ ထိုခံစားချက်က စာရေးဆရာတိုင်းမှာ ဖြစ်ပေါ်တ တ်သည် မဟုတ်လား။

သူမ၏ ဇာတ်လမ်းကို စာရေးဆရာကောင်း တစ်ယောက်ဆီ ပေးလို က်ခြင်းသည် အပြေးပြိုင်ပွဲ၌ လက်ဆင့်ကမ်းတုတ်တံကို လက်ကမ်းပေး

ကာ "ရှေ့ ပြေးပေတော့၊ ကိုယ့်ဒုက္ခ ကိုယ်ရှာပေတော့" ဟု ပြောလိုက် သလိုမျိုး ခံစားရသည် ။ ထို့ကြောင့် ကျွန်တော် ဤစာအုပ်ကို ကြိုးစား ရေးသည် ။ သည် အချိန် တစ်လျှောက်လုံးတွင် စီရော့ဘန် သဘောကျနိုင် မည့် စာတစ်အုပ် ရေးနိုင်ရေး ဟူသည့် ဦးတည်ချက် တစ်ခုတည်းသာ ထားသည် ။ တခြားဘာမှတ်ကျောက် တင်ခံရသည် ဖြစ်စေ ကိစ္စမရှိပါ။

အခုတော့ ထိုလက်ဆင့်ကမ်းတုတ်တံကို စာဖတ်သူထံ လက်ကမ်းရ မည့် အချိန်ရောက်ပါပြီ။ ဇာတ်လမ်းဆိုသည် မှာ စာရေးဆရာများ ဆီမှာ ပဲအဆုံးသတ်ရမှာ မဟုတ်ပါ။ အပြေးပြိုင်ပွဲသည် လည်း လူမည်မျှ စပြေးသည် ဖြစ်စေ တစ်ယောက်နှင့် တစ်ယောက် လက်ဆင့်ကမ်းလျှင် အဆုံးသတ်မည် မဟုတ်ပါ။ ထို့ကြောင့် စီရော့ဘန်နှင့် ကျွန်တော်တို့ အ တူ လက်ဆင့်ကမ်းပေးသော သည် တုတ်တံကို ယူကာ ဤစာအုပ်ကို ဖ တ်ရှုခံစား၍ ကိုယ့်ဒုက္ခသာ ကိုယ်ရှာကြပါတော့ဟု သာ ပြောလိုပါသည် ။

ပက်ထရစ်နက်စ်
ဖေဖော်ဝါရီ ၂၀၁၁၊ လန်ဒန်

နာကျင်စရာကောင်းတဲ့ အမှန်တရားကို
သိရမှာ ထက်စာရင်...
နှစ်သိမ့်ဖြေသာစရာ အလိမ်အညှာတွေကိုပဲ
ယုံကြည်နေချင်တယ်...။

အခန်း (၁) သစ်မိစ္ဆာ ခေါ်သံ

မိစ္ဆာကောင်ကြီးသည် ၎င်းတို့ လုပ်လေ့လုပ်ထရှိသည့်အတိုင်း ညသန်းခေါင် ကျော်လာသည် နှင့် ပေါ်လာတော့ရှိသည်။ ၎င်း ရောက် လာပြီဆိုလျှင် ကော်နာ အိပ်ရာမှ နိုးသွား လေ့ရှိသည်။ ။

သူ အိပ်မက်ဆိုးတစ်ခု မက်ခဲ့သည်။ ။ အမှန်အတိုင်း ပြောရလျှင် ထိုအိပ်မက်ကို မက်မက်နေတတ်သည် ဟု ဆိုရမှာ ဖြစ်သည်။ ။ ထိုအိပ်မက်

ကို သည် နောက်ပိုင်းမှာ ခဏခဏ မက်လာတတ်သည်။ ။ လေပြင်းများ တိုက်ခတ်လျက်ရှိသောအမှောင်ထုထဲတွင် ကြားရသည့် ကြောက်လန့် တကြား အော်ဟစ်သံတစ်သံ။ သူ ဘယ်လောက်ပဲ ကြိုးစားဆုပ်ကိုင်ထား ထား သူ့လက်အတွင်းမှ လျှောက်လွတ်ထွက်သွားသည့် လက်ကလေးများ ။ "သွားပါတော့" ဟူသော စကားနှင့်အတူအဆုံးသတ် သွားသော ထိုအိပ်မက်။

မှောင်မည်းနေသော သူ့အိပ်ခန်းလေးတွင်းဝယ် ကော်နာ "သွားပါ တော့" ဟု တိုးတိုးညင်သာ ရေရွတ်လိုက်မိသည် ။ အိပ်မက်ဆိုးကို တွန်း လှန်ဖို့ ကြိုးစားရင်း လန့်နိုးလာသည့်အချိန်၌ လက်တွေ့လောကထဲအ ထိတော့ ထိုအိပ်မက်က သူ့အား လိုက်လံနှောင့်ယှက်ခွင့် မပြုနိုင်ပါ။

"သွားစမ်းပါ"

အိပ်ရာဘေးက စားပွဲပေါ်မှာ အမေ တင်ပေးထားသော နာရီလေးကို တစ်ချက် လှမ်းကြည့်မိသည် ။

၁၂ နာရီ ၇ မိနစ်။ ညသန်းခေါင်အား ခုနစ်မိနစ် စွန်းချေပြီ။ တနင်္ဂ နွေညသာဆိုလျှင် နောက်တစ်နေ့ ကျောင်းတက်ရန် အိပ်ရာထဖို့ နောက် ကျတော့မှာ သေချာသည် ။

အိပ်မက်ဆိုးအကြောင်းကို သူ ဘယ်သူ့ကိုမျှ ပြောမပြခဲ့ချေ။ အမေ့ကို မပြောတာလည်း သိသာသည် ။ တခြားဘယ်သူ့ကိုမျှလည်း မပြောပြမိပါ။ နှစ်ပတ်တစ်ကြိမ် ဖုန်းဆက်တတ်သော အဖေ့ကိုလည်း သူ မပြောပြခဲ့ပါ။ အဘွားကိုတော့ ပြောပြဖြစ်မှာ မဟုတ်တာ သေချာသည် ။ ကျောင်းမှာ လည်း ဘယ်သူ့ကိုမျှ ပြောမပြမိ။ ပြောပြစရာလည်း သူ့မှာ ဘယ်သူမျှ မရှိပါ။

အိပ်မက်ဆိုးထဲမှာ ဖြစ်သမျှကို ဘယ်သူမျှလည်း သိဖို့ မလိုပါ။

ကော်နာသည် မူးနောက်ရီဝေစွာဖြင့် မျက်တောင်များကို ပုတ်ခတ်ပုတ်ခတ် လုပ်လိုက်ကာ မျက်မှောင်ကြုတ်လိုက်သည်။ ။ တစ်ခုခုတော့ လွဲနေပြီ။ သူ မနေချင်တော့သဖြင့် အိပ်ရာမှ ထထိုင်လိုက်သည်။ ။ အိပ်မက်ဆိုးတော့သူ့ဆီမှ ထွက်ခွာသွားချေပြီ။ သို့သော် အဖြေရှာမရသော တစ်စုံတစ်ရာ ရှိနေမှန်းသူ သိနေသည်။ ။

အဲဒါ ဘာလဲ။

အမှောင်ထဲသို့ အာရုံစိုက် နားထောင်ကြည့်သော်လည်း ဘေးခန်းက အိပ်ရာထဲတွင် အမေ၏ လူးလွန်လှုပ်ရှားလိုက်သံ၊ သို့မဟုတ် ဘာမျှ မရှိသော အောက်ထပ်မှ အခါအားလျော်စွာ ကြားရသည့် နာရီသံ တချက်ချက်ကလွဲ၍ တိတ်ဆိတ်နေသော သူ့အိမ်ထဲတွင် ဘာမျှ မကြားရ။

ဘာသံမျှကို မကြားရချေ။

ထို့နောက် တစ်စုံတစ်ရာရှိနေမှန်း သူ နားလည်လိုက်သည်။ ။ သူ့အား အိပ်ပျော်နေရာမှ နိုးလာစေသော တစ်စုံတစ်ရာ။ တစ်စုံတစ်ယောက်က သူ့နာမည်ကို ခေါ်နေသည်။ ။

"ကော်နာ"

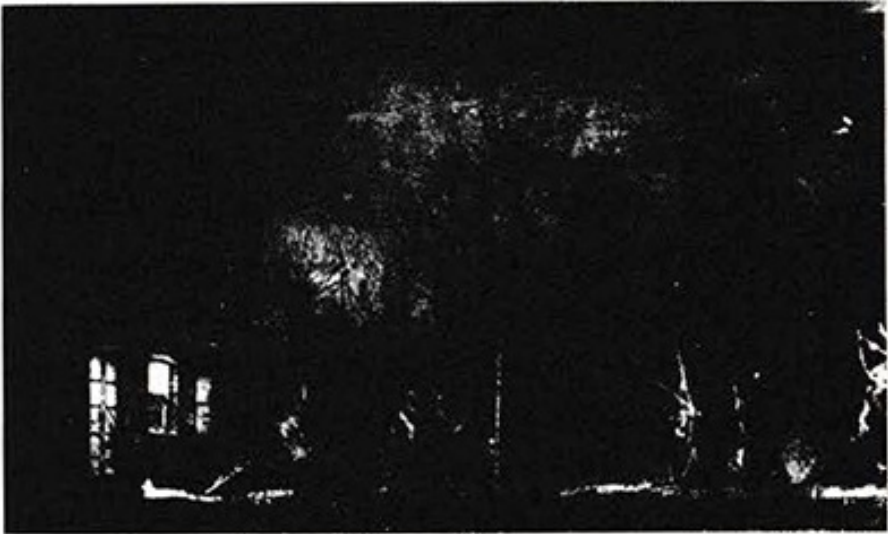
သူ ကြက်သီးများ တဖြန်းဖြန်း ထသွားပြီး အူအသည်းများ တွန့်လိမ်သွားသလို ခံစားလိုက်ရသည်။ ။ ထိုအရာသည် သူ့နောက်ကိုများ လိုက်နေသလား။ ထိုအရာကြောင့်ပင် သူ မက်နေကျ အိပ်မက်ဆိုးက သူ့ဆီမှ ထွက်ခွာသွားရသည် လား။

"မတုံးစမ်းနဲ့ ကွာ၊ အကောင်တွေ ဘာတွေအကြောင်း တွေးရအောင် မင်းက ကလေးမှ မဟုတ်တော့တဲ့ ဟာ"

ကော်နာ သူ့ဘာသာ ပြောလိုက်မိသည်။ ။ ဟုတ်သည်။ ။ လွန်ခဲ့သော

လကပင် သူ့အသက် ဆယ့်သုံးနှစ်ပြည့်သွားခဲ့ပြီးပြီ။ အကောင်ပလောင် ဆိုသည် မှာ ကလေးသူငယ်များ အတွက်သာ စိတ်ကူးယဉ်စရာ ဖြစ်သည်။ ငယ်ငယ်ကတော့ အကောင်တွေဘာတွေအကြောင်းကို ကော်နာ စိတ်ကူးယဉ်ခဲ့ဖူးပါသည်။

ထိုအချိန်တွင် ခုနကလို ခံစားမှုမျိုး တစ်ကြိမ် ပြန်ပေါ်လာပြန်သည်။ ကော်နာ တံတွေးတစ်ချက် မျိုချလိုက်မိသည်။ အောက်တိုဘာလ ဖြစ်သည့်တိုင်ရာသီဥတုက ပုံမှန်မဟုတ်ဘဲ ပူနွေးနေသည်။ သူ့အခန်း ပြတင်းပေါက်တံခါးကလည်း ပွင့်လျက်သား။ လေတ တဖြူးဖြူး တိုက်ခတ်နေသဖြင့် ခန်းဆီးကန့်လန့်ကာများ တစ်ခုနှင့်တစ်ခု ပွတ်တိုက်သံကြောင့် ခုနကလို မြည်သံမျိုးထွက်နေခြင်း ဖြစ်မည်။ EN IF

"ကော်နာ"

ဟုတ်ပြီ။ ဤအသံသည် လေတိုက်ခတ် သောကြောင့် ထွက်လာတာ မဟုတ်။ ဤအသံသည် တစ်စုံတစ်ယောက်က ခေါ်နေသော အသံတစ်သံ ဖြစ်မှန်းသေချာလှသည်။ သို့သော် ဘယ်သူ့အသံလဲ ဆိုတာတော့ သူ မ

သိချေ။ ၎င်းသည် အမေ၏ အသံ မဟုတ်တာတော့ သေချာသည်။ မိန်းမတစ်ယောက် အသံလည်း လုံးဝ မဟုတ်။ အဖေကများ သူ့ကို အံ့အားသင့်သွားအောင် အမေရိကားကနေ ရုတ်တရက် ရောက်လာသလား။ ဖုန်းဆက်ဖို့ အရမ်း နောက်ကျသွားလို့ ပြန်ရောက်နေသည် ကို မပြောခဲ့မိသလား။ ထိုသို့ ရူးရူးမိုက်မိုက် တွေးမိသဖြင့် သူ့ဘာသာပင် အံ့ဩသွားသည်။

"ကော်နာ"

မဟုတ်ပါ။ ထိုအရာသည် အဖေအသံလည်း မဟုတ်ချေ။ ထိုအသံတွင် မကောင်းဆိုးရွား ဆန်သည့် တစ်စုံတစ်ခုသော အရည်အသွေးများ ရှိနေသည်။ အရိုင်းဆန်သော အသံ၊ သဘာဝတရားအရ သူ့အလိုလို ထွက်ပေါ်လာသောအသံမျိုး။

ထို့နောက် အခန်းအပြင်ဘက်မှ ကျွန်းသားကြမ်းပြင်ကို ကြီးမားသည့် အရာတစ်ခုခုက တစ်လှမ်းချင်း ဖိနင်းလျှောက်လာသလိုမျိုး သစ်သားများ ကျိုးပဲ့သည့် တဂ္ဂုတ်ဂ္ဂုတ် မြည်သံကြီးများကို ကြားရသည်။ ဘာတွေဖြစ်နေသလဲသူ ထွက်မကြည့်ချင်ပါ။ သို့သော် တစ်ချိန်တည်းတွင် သူ၏ စိတ်ထဲက တစ်စိတ်တစ်ပိုင်းက သွားကြည့်ချင်နေမိသည်။

ယခုမူ သူ မျက်လုံးများ ကျယ်နေပြီး အိပ်ချင်စိတ် လုံးဝ မရှိတော့သဖြင့်စောင့်များကို ဖယ်ကာ အိပ်ရာထဲမှ ထ၍ ပြတင်းပေါက်နား သွားရပ်ကြည့်လိုက်သည်။ သူ့အိမ်နောက်ဘက်ရှိ တောင်ကုန်းကလေး ပေါ်မှ ဘုရားကျောင်း၏ မျှော်စင်ကလေးကို တစ်ဝက်တစ်ပျက်သာနေသော လရောင် မှိုနံမှိုနံကလေးအောက်တွင် အတိုင်းသား မြင်နေရသည်။ မှိုနံပျသော လရောင်ထဲ၌ ထိုဘုရားကျောင်းကလေးကို စတီးရောင် တလက်လက် တောက်နေသည့် မီးရထားသံလမ်း

နှစ်ကြောင်းက ကွေ့ဝိုက်သွားသည် ။ ဘုရားကျောင်းကလေးနှင့်တွဲလျက်ရှိသော သုသာန်မြေပေါ်သို့ လရောင်က ဖြာကျလျက် ရှိသော်လည်း ထိုလရောင်ဖြင့်တော့ မြေပုံပေါ်ရှိ ကမ္မည်းကျောက်စာတိုင် များမှ စာလုံးများကိုဖတ်ဖို့ ခဲယဉ်းလှပေမည်။

သုသာန်အလယ်တည့်တည့်တွင် တော့ ကြီးမားလှသည့် ထင်းရှူးပင်ကြီး တစ်ပင် ထိုးထွက်နေသည် ကို ကော်နာ မြင်ရသည် ။ ထိုသစ်ပင်ကြီးမှာ ရှေးကျလွန်းသည် ဖြစ်ရကား ဘုရားကျောင်းဆောက်လုပ်သည့် ကျောက်တုံးများ နှင့်ပင် သက်တမ်း အတူတူလောက်ရှိမည် ထင်ရသည် ။ ထင်းရှူးပင်မှန်း သိရသည့် အကြောင်းကတော့ အမေပြောပြခဲ့သောကြောင့် ဖြစ်သည် ။ ထိုအချိန်က အမေသည် ထိုအပင်ကြီးကို မီးဖိုချောင်ထဲမှ လှမ်းမျှော်ကြည့်ရင်း ပြောပြခဲ့တာ ဖြစ်သည် ။ ထိုအချိန်က အမေသည် အဆိပ်အတောက်ဖြစ်စေမည့် ဘယ်ရီသီးများကို ဘုမသိဘမသိ မစားမိစေရန် သူ့ကို မှာ နေတာ ဖြစ်သည် ။ ထိုအချိန်က အမေမျက်နှာက ရွတ်နောက်နောက် အသွင်ဖြင့် -

"သား သိလား၊ အဲဒါ ထင်းရှူးပင်ကြီးလေ" ဟု ပြောပြခဲ့သည် ။

ထို့နောက် သူ့နာမည်ကို ထပ်ခေါ်တာ ကြားရပြန်သည် ။

"ကော်နာ"

သူ့အနားနား ကပ်၍ တိုးတိုးကလေး ခေါ်လိုက်သလိုမျိုး။

"ဘာလဲ"

ကော်နာက နှလုံးတုန်ရင်ခုန်စွာဖြင့် ဘာကြီးပဲ ဖြစ်လာလာဟု သဘောထားကာ စိတ်မရှည်တော့သလိုမျိုး ပြောထည့်လိုက်သည် ။

တိမ်တစ်အုပ်က လရှေ့မှ ဖြတ်သန်းသွားသဖြင့် မြင်ကွင်းတစ်ခုလုံး

အမှောင်ဖုံးသွားသည် ။ တောင်ကုန်းကလေးဆီမှ ဝှေးခနဲ ဖြတ်တိုက်လာသော လေညင်းက ကန့်လန့်ကာများအား လှိုင်းထသွားအောင် သူ့အခန်းထဲ အပြေး ဝင်လာသည် ။ သစ်ကိုင်းများ ၏ တဂျွတ်ဂျွတ် မြည်သံ၊ တဖြောင်းဖြောင်း အသံများ ကြားရပြန်သည် ။ ထိုအသံမှာ ကမ္ဘာကြီးက သက်ရှိသတ္တဝါ တစ်ကောင်ကဲ့သို့ မာန်ဖီအော်မြည်၍ ဆာလောင်နေသော သူ့ဝမ်းဗိုက်ကြီး အတွက် အစာတောင်းနေသည် နှင့် တူလှသည် ။

တိမ်ကင်းစင်သွားသောအခါ လရောင်က ပြန်၍ ဖြာကျလာသည် ။ ထင်းရှူးပင်ကြီးသည် သူ့အိမ်နောက်ဘက်ရှိ ခြံဝန်းကလေးထဲ၌ မတ်မတ်ကြီးရပ်လျက် ရှိနေလေသည် ။ မိစ္ဆာကောင်ကြီးကား ၎င်းပင် ဖြစ်တော့သည် ။

ကော်နာက ၎င်းကို သေချာကြည့်မိသောအခါ အထက်ရှိ သစ်ကိုင်းများ က တစ်ကိုင်းနှင့် တစ်ကိုင်း စုဝေးကာ ပါးစပ်၊ နှာခေါင်းနှင့် မျက်လုံးများ သဏ္ဍာန် ကြောက်စရာ မျက်နှာသွင်ပြင်ကြီး တစ်ခု ဖြစ်ပေါ်နေသည် ။ ထို မျက်လုံးများက သူ့အား ပြန်၍ စိုက်ကြည့်နေသည် ။ သစ်ပင်ကြီး၏ အခြား အကိုင်းများမှာ တစ်ကိုင်းနှင့်တစ်ကိုင်း တွန့်လိမ်ယှက်နွယ်ကာ တဂျွတ်ဂျွတ် မြည်လျက် ပင်စည်ကိုယ်ထည်မှ ခြေတံလက်တံများ အဖြစ် ထွက်ပေါ်နေကြသည် ။ ကျန်အပိုင်းများမှာ ကျောရိုးတစ်ခု အဖြစ် ၎င်းတို့ ဘာသာ စုဝေးလျက် ရှိကာ သစ်ပင်ကြီး၏ ကိုယ်ထည်ထဲတွင် ကြွက်သားများ နှင့် အဆုတ်များ ရှိနေသလိုမျိုး တလှုပ်လှုပ်ဖြင့် အသက်ရှူနေသည် ။ ပါးလျသော အရွက်သွယ် သွယ်လေးများမှာ အရေပြားပေါ်ရှိ အမွှေးအမှင်များ လို ထူထဲစိမ်းမြနေကြသည် ။

ကော်နာအခန်းပြတင်းပေါက်မှ ကြည့်လျှင်ပင် ရှည်လျားပြီးသား ဖြစ်သော မိစ္ဆာကောင်ကြီးမှာ ၎င်း၏ ခန္ဓာကိုယ်ကြီးအား ကြီးမားသည် ထ

က် ကြီးမားအောင် ဆန့်ထုတ်လျက်ရှိရာ ၎င်း၏ အသွင်မှာ အင်အားကြီးမား၍ အစွမ်းထက်လှသော အသွင်ပေါက်နေလေသည်။ ၎င်းက ကော်အား တစ်ချိန်လုံး လိုလို စိုက်ကြည့်နေပြီး ပါးစပ်မှ လေများ ဝင်ထွက်နေသည့် ကျယ်လောင်လှသော အသက်ရှူသံကြီးကို ကြားရသည်။ ၎င်းက ကြီးမားသော လက်ကြီးနှစ်ဖက်ကို ကော်နာ့ ပြတင်းပေါက် တစ်ဖက်တစ်ချက်၌ တင်ကာ ခေါင်းကို အောက်နှိမ့်ချပြီး မျက်စိနှစ်လုံးဖြင့် ကော်နာ့ကို သေချာစိုက်ကြည့်သည်။ ၎င်း၏ မျက်လုံး ကြီးများမှာ ပြတင်းပေါက်နှင့် ပြည့်လှမတတ် ဖြစ်နေသည်။ ကော်နာ့အိမ်ကလေးပင် ၎င်း၏ အလေးချိန်ကြောင့် မြည်သံတချို့ ထွက်ပေါ်လာသည်။ ထို့နောက် မိစ္ဆာကောင်ကြီးက ကော်နာ့အား စကားလှမ်းပြောသည်။

"ကော်နာ့အိုမယ်လီ"

ပူနွေးသော လေပြင်းတစ်ချက် တိုက်ခတ်လိုက်သလိုမျိုး သစ်ရွက်စေးအနံ့ပါသော အသက်ရှူသံကြီးက ကော်နာ့အခန်းပြတင်းပေါက်မှ ဖြတ်ပြေးသွားသည်။ ၎င်း၏ လေသံကြောင့် ကော်နာ့ဆံပင်မွေးများ ပင်နောက်သို့ လွင့်စဉ်သွားသည်။ မိစ္ဆာကောင်ကြီးက လေသံကို နှိမ့်၍ ပြောလိုက်သော်လည်း ကျယ်လောင်ထစ်ချွန်းသွားသဖြင့် ကော်နာ့၏ ရင်ခေါင်းထဲအထိ တုန်ခါသွားသလိုခံစားရသည်။

"ငါ မင်းကို ဖမ်းမလို့ လာခဲ့တာ ကော်နာ့အိုမယ်လီ"

မိစ္ဆာကောင်ကြီးက အိမ်ကလေးကို တွန်း၍ ပြောထည့်လိုက်ရာ ကော်နာ့အခန်းနံရံရှိ ဓာတ်ပုံများ တုန်ခါပြုတ်ကျသွားသည်။ စားပွဲပေါ်ရှိ စာအုပ်များ ၊ လျှပ်စစ်ပစ္စည်း အသုံးအဆောင် များ နှင့် ကြွီရုပ်အဟောင်း ကလေးမှာ လည်း ကြမ်းပြင်ပေါ် ပြုတ်ကျကာ လူးလိမ့်သွားသည်။

၎င်းသည် တကယ်ပင် မိစ္ဆာအစစ်ကြီးတစ်ကောင် ဖြစ်နေပါလားဟု

တွေးလိုက်မိသည် ။ တကယ့်လက်ရှိလောကတွင် သစ်မိစ္ဆာကြီး တစ်
ကောင် ရောက်နေပါပကောလား။ အိပ်မက်ထဲ၌ မဟုတ်ဘဲ သူ၏ အခန်း
ပြတင်းပေါက်ရှိ သည် နေရာတွင် ရောက်နေခြင်း ဖြစ်သည် ။
ထိုအရာကြီးက သူ့ကို ဖမ်းဖို့ လာခဲ့သည် တဲ့ ။

သို့သော် ကော်နာ မပြေးမိချေ။ အမှန်ဆိုရလျှင် ကြောက်တောင်
မကြောက်မိ။ ဤမိစ္ဆာကောင်ကြီးကို မျက်ဝါးထင်ထင် မြင်လိုက်ရကတ
ည်းက ခံစားရသလောက်ဆိုရလျှင် စိတ်အနှောင့်အယှက် ဖြစ်ရုံသာ ဖြစ်
မိသည် ။ အကြောင်းမှာ သူ့ထင်ထားသော မိစ္ဆာကောင်က သည် လိုပုံစံ
မဟုတ်ပေ။

သူက -

"အဲဒါဆိုလည်း ကျွန်တော့်ကို ဖမ်းသာ ခေါ်သွားတော့ဗျာ" ဟု ပြော
လိုက်သည် ။

* * *

အရာအားလုံး ထူးဆန်းစွာပင် ငြိမ်ကျသွားသည် ။

"မင်း ဘာပြောလိုက်တယ်"

မိစ္ဆာကောင်ကြီးက မေးလိုက်သည် ။ ကော်နာက လက်ကိုပိုက်ကာ-

"ကျွန်တော့်ကို ဖမ်းသာ ခေါ်သွားတော့လို့ ပြောတာလေ" ဟု
ပြန်ပြောလိုက်သည် ။

မိစ္ဆာကောင်ကြီးက တဒင်္ဂီမျှ တုံ့ခနဲ ရပ်သွားပြီးနောက် ဟိန်းဟောက်

အော်မြည်ကာ အိမ်ကလေးပေါ်သို့ လက်သီးဆုပ်နှစ်ဖက်ဖြင့် ထုချလိုက်သည် ။ ကော်နာတို့ အိမ်မျက်နှာကြက်မှာ ပေါက်ကွဲမှုနှင့်အတူ ကောက်ကွေးကာ နံရံများ တွင် အက်ကြောင်းရာကြီးများ ထလာသည် ။ မိစ္ဆာကောင်ကြီးက ဒေါသတကြီးဖြင့် ထစ်ချုန်း အော်မြည်နေသောကြောင့် လေက သူ့တစ်ခန်းလုံးအပြည့် တဝန်းဝန်း တိုက်ခတ်နေသည် ။

ကော်နာက အရေးမစိုက်သလို ပခုံးတွန့်ကာ-

"အော်ချင်သလောက်သာ အော်၊ ကျွန်တော်က ဒါထက်ဆိုးတာတွေ မြင်ဖူးပြီးသား" ဟု ပြောလိုက်သည် ။

မိစ္ဆာကောင်ကြီးက ပို၍ ပင် ကျယ်လောင်စွာ အော်မြည်လိုက်ပြီး ကော်နာ အခန်း ပြတင်းပေါက်အား ထုချထည့်လိုက်ရာ အုတ်ခဲများ ၊ သစ်သားများကျိုးကာ မှန်များ လည်း တစ်စစီ ကွဲကုန်သည် ။ ထို့နောက် ကြီးမားလှသော သစ်ကိုင်းများ တွန့်လိမ်ယှက်နွယ်နေသည့် လက်ကြီးတစ်ဖက်က အခန်းအလယ်မှ ကော်နာအား ဆွဲယူကာ ကြမ်းပြင်မှ မြှောက်၍ ကိုင်လိုက်ပြီး အခန်းထဲမှ ခါယမ်း၍ ဆွဲထုတ်သွားသည် ။ ၎င်းက အိမ်နောက်ဘက်ရှိ ခြံဝင်းအထက်တွင် ကော်နာကို အမြင့်ကြီး မြှောက်၍ ကိုင်ထားလိုက်သည် ။ လုံးဝန်းပြည့်ဖြိုးသော လမင်းကြီး သာနေသည့် ညနက်ထဲတွင် ကော်နာခမျာ တင်းကျပ်စွာ ချုပ်ကိုင်ထားသည့် သစ်ကိုင်း လက်ချောင်းကြီးများ ကြား၌ အသက်ပင် ဝဝမရှူနိုင်အောင် ဖြစ်နေသည် ။ မိစ္ဆာကောင်ကြီး ပါးစပ် ဟလိုက်သောအခါ မာကျောသည့် သစ်ဖုအထုံးများက သွားများကဲ့သို့ မညီမညာ ပေါ်ထွက်နေကြောင်း တွေ့လိုက်ရသည် ။ ထိုအကောင်ကြီး ရှူသွင်းလိုက်သည့် ခပ်နွေးနွေး လေအဟုန်က သူ့အားပွတ်သပ်တိုက်ခတ်သွားသည် ။ ထို့နောက် ၎င်းက ရပ်တန့်သွားပြန်သည် ။

"မင်း တကယ် မကြောက်ဘူးလား၊ ကြောက်နေတယ် မဟုတ်လား"

"မကြောက်ဘူး၊ ခင်ဗျားကို ဘယ်နည်းနဲ့ မှ ကြောက်မှာ မဟုတ်ဘူး " ဟု ကော်နာက ပြောလိုက်သည်။ ။

မိစ္ဆာကောင်ကြီး၏ မျက်လုံးများ ကျဉ်းမြောင်းသွားသည်။ ။

"ကြောက်လာမှာ ပါ။ အဆုံးသတ်အထိ ရောက်မလာသေးခင်မှာ ကိုပဲ မင်း ကြောက်လာမှာ "

ကော်နာ နောက်ဆုံး မှတ်မိလိုက်သည့်အရာမှာ ဟိန်းဟောက်အော်မြည် နေသော သစ်မိစ္ဆာကောင်ကြီးက သူ့ကို အရှင်လတ်လတ် ဝါးစားရန် ၎င်း၏ ပါးစပ်အား အကျယ်ကြီး ဟလိုက်သည်ကိုပင် ဖြစ်သည်။ ။

အခန်း (၂) မနက်စာ

"အမေလားဟင်"

ကော်နာက မီးဖိုချောင်ထဲ လှမ်းဝင်လိုက်ရင်း မေးလိုက်သည်။ ။ ရေ နွေးအိုးတည်နေသည့်အသံ မကြားရသောကြောင့် အမေ မီးဖိုချောင်ထဲ တွင် ရှိနေလိမ့်မည် မဟုတ်မှန်း သူ သိပါသည်။ ။ မနက်တိုင်း အမေ ပထမဆုံး လုပ်လေ့ရှိကရေ နွေးအိုးတည်ခြင်း ဖြစ်သည်။ ။ သို့သော် အိမ်ထဲရှိ မည်သည့်အခန်းသို့ သူဝင်လာသည် ဖြစ်စေ အမေ ရှိလားဟု အကြိမ်ပေါင်းများစွာ မေးနေမိမှန်း သူ့ဘာသာ သတိထားမိသည်။ ။ အမေ့ကို အလန့်တကြား ဖြစ်စေဖို့ မရည်ရွယ်ပါ။ ။ ရောက်နေသည့်နေရာတွင် အမှတ်တမဲ့ အိပ်ပျော်နေမှာ စိုးသောကြောင့်သာ ဖြစ်သည်။ ။

သို့သော် အမေက မီးဖိုချောင်ထဲတွင် မရှိချေ။ ကြည့်ရတာ အိပ်ရာထဲ၌ ရှိနေဆဲပင် ဖြစ်လိမ့်မည်။ ။ သည် အဓိပ္ပာယ်က ကော်နာတစ်ယောက် လုပ်နေကျအတိုင်း မနက်စာကို သူ့ဘာသာ ပြင်ဆင်ရမည့် သဘောဖြစ်သည်။ ။ အင်းလေ။ ကောင်းပါတယ်။ အဲဒါလည်း ပြီးတာပဲ။ ညက အိပ်ရေးပျက်ထားသောကြောင့် အထူးသဖြင့် သည် လို မနက်ခင်းမျိုးတွင် မနက်စာ ကိုယ့်ဘာသာ ပြင်ရတာ သိပ်စိတ်ညစ်ဖို့ ကောင်းသည်။ ။ အမှိုက်ပုံးဆီ အမြန်သွား၍ အထဲရှိ ပလတ်စတစ်အိတ် အောက်ခြေနားမှ သစ်ရွ

က်များကို ဖိသိပ်ကာ အပေါ်မှ အမှိုက်များ ဖြင့်ထပ်၍ ဖုံးလိုက်သည် ။
အင်း... ဒီလောက်ဆို အဲဒီ သစ်ရွက်တွေ ပေါ်မနေတော့ဘူးပေါ့။

"ကဲ... ခု မနက်စာ ပြင်ရမယ်"

ကော်နာက တစ်စက္ကန့်လောက် မတ်တတ်ရပ်ကာ အသက်ဝဝ ရှူသွင်းလိုက်ရင်း သူ့ဘာသာ ခေါင်းညိတ်ပြောသည် ။ ပေါင်မုန့်အချို့ကို မီးကင်စက်ထဲထည့်သည် ။ ကွေကာအချို့ကို ပန်းကန်လုံးတစ်ခုထဲ ထည့်သည် ။ ဖန်ခွက်တစ်ခွက်ထဲသို့ အချိုရည်တချို့ လောင်းထည့်လိုက်ပြီး နောက်တွင် မီးဖိုချောင်ထဲရှိ စားပွဲလေးတွင် ထိုင်ကာ မနက်စာစားဖို့ အသင့်ဖြစ်နေတော့သည် ။ အမေကတော့ မြို့ထဲရှိ ကျန်းမာရေးအစားအစာများ ရောင်းသည့်ဆိုင်မှ သီးသန့်ဝယ်လာသည့် ပေါင်မုန့်နှင့် ကွေကာကိုသာ စားရမှာ ဖြစ်သည် ။ ထိုပေါင်မုန့်များကို အမေနှင့်အတူ မျှမစားရသည် ကိုပင် ကျေးဇူးတင်ရမည်။ ပေါင်မုန့်များ ၏ အရသာမှာ ၎င်းတို့၏ အသွင်အပြင်လိုပင် စိတ်မချမ်းသာစရာ ကောင်းလိမ့်မည်ထင်သည် ။

နာရီကို လှမ်းကြည့်လိုက်တော့ ကျောင်းသွားဖို့ နှစ်ဆယ့်ငါးမိနစ်မျှ လိုသေးသည် ။ ကျောင်းဝတ်စုံပြည့် ဝတ်ဆင်ကာ သည် ကနေ သင်ရမည့် ကျောင်းစာအုပ်များကို ကျောပိုးအိတ်ထဲ ထည့်ပြီး အိမ်ရှေ့တံခါးဝတွင် ထိုင်၍ အသင့်စောင့်နေလိုက်သည် ။ သူ့အတွက်တော့ အားလုံး ပြင်လို့ ဆင်လို့ ပြီးချေပြီ။ သူက မီးဖိုချောင်ကို ကျောပေးလျက် ထိုင်နေသည် ။ သူတို့ အိမ်နောက်ဖေးရှိ ခြံဝင်းလေးမှ တစ်ဆင့် ကြည့်လိုက်လျှင် မြင်ရသည့် မီးရထားသံလမ်းကလေးကွေ့ဝိုက်သွားသော ဘုရားကျောင်းဘေးမှ သချိုင်းကုန်းရှိ တစ်စုံတစ်ရာကိုတမင် ကျောပေးထိုင်နေခြင်း ဖြစ်သည် ။ ဟုတ်သည် ၊ သူ ထင်းရှူးပင်ကြီးကိုကျောပေးထားခြင်းဖြစ်သည် ။

ကော်နာက ကွေကာမုန့်ကို တစ်ကိုက် ကိုက်လိုက်ရာ မုန့်ဝါးနေသ

ည့်အသံသာ တစ်အိမ်လုံးတွင် ပျံ့နှံ့နေသလို ခံစားရသည် ။
ထိုအကောင်ကြီးကိုသူ အိပ်မက်မက်ခဲ့သည် ။ ဒီအပြင် ဘာများ ထပ်၍
ရှိဦးမည်နည်း။ သည် မနက် မျက်လုံးစပွင့်ပွင့်ချင်း ပထမဆုံး ကြည့်လို
က်မိသည့် အရာက သူ့အခန်းပြတင်းပေါက်ကိုပဲ ဖြစ်သည် ။ ပြတင်းပေါ
က်ကား မပျက်မစီးဘဲ သူ့နေရာနှင့်သူ မူလအတိုင်းသာ ရှိနေသည် ။ ပြ
တင်းပေါက်တင် မဟုတ်၊ အိမ်နောက်ဖေးက ခြံဝင်းထဲတွင် လည်း
အပေါက်ကြီး ဖြစ်မနေပါ။ ဘာဆို ဘာမျှ ကျိုးပဲ့ပျက်စီးနေခြင်း မရှိ။ အ
ရာအားလုံး အကောင်းပကတိ အတိုင်းသာ ရှိနေသည် ။ သို့သော် ညက
အဖြစ်အပျက်ကတော့ တကယ် ဖြစ်ခဲ့တာဖြစ်သည် ။ လူမမည်ကလေး
တစ်ယောက်ယောက်သာ ထိုအဖြစ်ကို အိပ်မက်လား တကယ်လားတွေ
လို့ ရလိမ့်မည်။ လူမမည် ကလေး တစ်ယောက်ယောက်သာ သစ်ပင်ကြီး
တစ်ပင် တောင်ကုန်းကလေး ပေါ်မှ လမ်းလျှောက်၍ ဆင်းလာကာ သူ
တို့ အိမ်ကို တိုက်ခိုက်ခဲ့သည် ဆိုတာ ယုံလိမ့်မည်။ သူ့အတွေးနှင့်သူ ရယ်
ဟဟ ဖြစ်သွားသည် ။ ငါ့နှယ် အရူးထ လိုက်တာနော်။

သူ သည် အတိုင်းတွေ့ကာ အိပ်ရာမှ ထလာသောအခိုက် ခြေဖျား
အောက်မှ တချွတ်ချွတ် အသံများကို ကြားရသည် ။ ငုံ့ကြည့်လိုက်တော့
အိပ်ခန်းတစ်ခုလုံး ထိပ်ချွန်ထင်းရှူးရွက် အတိုအစကလေးများ တစ်လ
က်မမျှ မကျန်အောင် ဖုံးနေတာ တွေ့ရသည် ။ သို့နှင့် သည် မနက် ပထမ
ဆုံး လုပ်ရတာကထိုသစ်ရွက်များကို လှည်းကျင်းရတာ ဖြစ်သွားသည် ။
ပလတ်စတစ်အိတ် အပြည့်အသိပ်ရလာသော ထိုသစ်ရွက်များကို အမှို
က်ပုံးထဲ ထည့်ပြီးနောက် အမှိုက်ပုံးကိုသူ တစ်ချက်တောင် လှည့်မကြ
ည့်တော့ချေ။ ပါးစပ်ထဲရှိ ကွေကာ မုန့်ကိုနောက်ထပ် တစ်ကိုက် ထပ်ကို
က်လိုက်သည် ။

ညက လေအတော်ထန်ခဲ့တာ ဖြစ်ရမည်။ လေပြင်းတိုက်သောကြော

င့်သစ်ရွက်များက သူ့အခန်းပြတင်းပေါက်ကို ဖြတ်ကာ တစ်နည်းနည်းဖြင့်သူ့အခန်းထဲ ရောက်လာကြတာ ဖြစ်မည်။ ဒီကိစ္စက အရှင်းကြီးမှ အရှင်းကြီး။ ကွေကာမုန့်ကို လက်စသတ်လိုက်ပြီးနောက် ပေါင်မုန့်မီးကင်ကို ကောက်ဝါးကာကျန်လက်စ အချိုရည်ကို သောက်ချ လိုက်သည် ။ ထို့နောက် ပန်းကန်များအား ဆေးကြောကာ ပန်းကန်စင် တွင် ထားလိုက်သည် ။ ကျောင်းသွားဖို့ မိနစ်နှစ်ဆယ်မျှ လိုသေးသည် ။ အမှိုက်ပစ်ဖို့ ဆုံးဖြတ်လိုက်ကာ အမှိုက်ပုံးထဲမှ အထုပ်ကို ဆွဲထုတ်၍ ယူလိုက်သည် ။ ထို့နောက် အိမ်ရှေ့ရှိ လက်တွန်းလှည်းအမှိုက်ပုံးကြီး ထဲသို့ အမှိုက်များ သွန်ကာ အိတ်ကို နေရာတကျ ပြန်ထားလိုက်သည် ။ အဝတ်လျှော်စက်ထဲသို့ အဝတ်ပိုင်းများကို ထည့်သည် ။ ကျောင်းကပြန် လာမှ ပဲ အပြင်ထုတ်၍ လှန်းတော့မည်ဟု စဉ်းစားသည် ။ သို့နှင့် မီးဖို ချောင်ထဲဝင်လိုက် ထွက်လိုက်နှင့် နာရီကို လှမ်းကြည့်မိတော့ ကျောင်း သွားဖို့ ဆယ်မိနစ်သာ လိုတော့သည် ။ အမေနှင့် ပတ်သက်သည့် ဘာအ ရိပ်အယောင်မျှ မမြင်ရ။

"ကော်နာ"

လှေကားထိပ်မှ သူ့နာမည်ကို ခေါ်လိုက်သံ ကြားရသောအခါ သူကို ယ်တိုင်ပင် တင်းထားမိမှန်း သတိမထားမိသည့် သက်ပြင်းရှည်တစ်ချက် သူ့ဆီမှ ထွက်သွားသည် ။

* * *

"သား မနက်စာ စားပြီးပြီလား"

အမေက မီးဖိုချောင်တံခါးရွက်ကို မှီကာ မေးသည်။ ။

"ဟုတ်ကဲ့ အမေ"

သူက ကျောပိုးအိတ်ကို ကိုင်လျက်သား ပြန်ဖြေသည်။ ။

"သေချာရဲ့ လား"

"သေချာပါတယ် အမေရဲ့ "

အမေက သူ့ကို သံသယဖြစ်စွာ ကြည့်တော့ ကော်နာက အမေ့ထံမှ အကြည့်လွှဲလိုက်ရင်း -

"ပေါင်မုန့်မီးကင်လည်း စားပြီးပြီ၊ အချိုရည်လည်း သောက်ပြီးပြီ။

ပန်းကန်တွေလည်း စင်ပေါ် ပြန်တင်ထားပြီးပြီ" ဟု ပြောလိုက်သည်။

။

"အမှိုက်လည်း ပစ်ပြီးပြီပေါ့လေ"

အမေက သူ သပ်သပ်ရပ်ရပ် ထားခဲ့သော မီးဖိုချောင်ကို ကြည့်ရင်း တိတ်ဆိတ်စွာ ပြောသည်။ ။ ကော်နာက-

"လျှော်စရာတွေတော့ ရှိသေးတယ်" ဟု ပြောလိုက်ရာ သူမက-

"သားက လူတော်ကလေးပဲ" ဟု ပြုံးရင်း ဆိုသည်။ ။

အမေ့လေသံထဲတွင် ဝမ်းနည်းမှုတို့ ရောစွက်နေသည် ကိုလည်း သူ့ကြားရသည်။ ။

"ဆောရီးကွယ်၊ အမေ အိပ်ရာ မနိုးမိတာ"

"ရပါတယ်"

"အသစ်စထားတဲ့ ဆေးပတ်က မလည်သေးတော့"

"ရပါတယ်ဆို"

ကော်နာ့အပြောကြောင့် အမေ့စကားက တစ်ပိုင်းတစ်စနှင့် ရပ်သွား
သော်လည်း အမေက ကော်နာကို ပြန်ပြုံးပြဲဆဲဖြစ်သည်။ ။ သည် မနက်
အမေသည် သူမ၏ ခေါင်းကလေးအား ပဝါ မပတ်ရသေးချေ။ ထို့ကြော
င့်မနက်ခင်း နေရောင်ခြည်တွင် အမေ၏ ဦးပြည်း ပြောင်ပြောင်ကလေး
မှာ မွေးကင်းစ ကလေးတစ်ယောက်၏ ဦးရေပြားလို ပျော့ပျောင်း နူးညံ့
လွန်းသည့်ပုံ ပေါက်နေသည်။ ။ ကော်နာက ဤအဖြစ်ကို ကြည့်ရင်း အူ
ထဲအသည်းထဲမှ လှိုက်ခနဲ နာကျင်သွားသလို ခံစားရသည်။ ။ အမေက-"
မနေ့ညက အမေကြားတဲ့ အသံက သားပဲ မဟုတ်လား" ဟု မေးလိုက်ရာ
ကော်နာ တောင့်ခနဲ ဖြစ်သွားသည်။ ။

"ဘယ်တုန်းကလဲ"

အမေက ခပ်ဖြည်းဖြည်း လျှောက်လာကာ ရေနွေးအိုးခလုတ်ကို နှိပ်
လိုက်ရင်း-

"ညသန်းခေါင် ကျော်ကျော်လောက်က ဖြစ်မယ်၊ အမေက အိပ်မက်မ
က်နေတယ် ထင်နေတာ၊ ဒါပေမဲ့ အဲဒါ သားအသံဆိုတာ အမေ
ကျိန်ပြောလို့ ရတယ်" ဟု ပြောသည်။ ။ ကော်နာက-

"အိပ်နေရင်း ယောင်တာ ဖြစ်မှာ ပေါ့" ဟု ခပ်ပြတ်ပြတ် ပြောလိုက်
ရာ

အမေက -

"အိပ်နေရင်း ယောင်တာ ဖြစ်မှာ ပေါ့" ဟု သံယောင်လိုက်ပြောကာ
ရေခဲသေတ္တာထဲမှ မတ်ခွက်တစ်လုံးကို ယူရင်း-

"အမေ သားကို ပြောဖို့ မေ့နေလိုက်တာ၊ သားအတွား မနက်ဖြန် လာ

မယ်တဲ့ သိလား" ဟု ပေါ့ပါးသွက်လက်စွာ ပြောသည် ။

ထိုအခါ ကော်နာ့ပခုံးများ အောက်လျှောကျသွားသည် ။

"အာ.. အမေကလည်း "

"အမေ သိပါတယ် သားရယ်၊ ဒါပေမဲ့ သားလည်း မနက်တိုင်း ထပြီး မနက်စာ ပြင်မနေသင့်ဘူးလေ" ဟု အမေက ပြောရာ ကော်နာက-

"မနက်တိုင်း ဟုတ်လား၊ သူက ဒီမှာ ဘယ်လောက် ကြာအောင်နေမှာ လဲ" ဟု မေးလိုက်သည် ။

"ကော်နာကလည်း"

"ဒီမှာ အဘွားလာနေဖို့ မှ မလိုပဲ"

"အမေ ဒီကုသမှုအဆင့်ထိအောင် ဘယ်လိုရောက်လာသလဲ သားလည်း သိသားနဲ့ ကော်နာရယ်"

"သားတို့ ဒီအချိန်ထိတောင် ရောက်လာခဲ့ပြီးပြီပဲ၊ နောက်ထပ်..."

"ကော်နာ"

အမေက ရုတ်တရက် ဖြတ်အော်လိုက်သည် ။ တင်းမာလှသော အမေအသံကြောင့် သူတို့ နှစ်ဦးစလုံး အံ့အားသင့်သွားသည့်ပုံပေါ်သည် ။ အချိန်အတော်ကြာအောင် တိတ်ဆိတ် နေပြီးနောက် အမေသည် အလွန်ပင်ပန်းချည့်နဲ့ သွားသည့်ဟန်ဖြင့် သူ့ကို ပြုံးပြပြန်သည် ။ အမေက-

"အမေလည်း တတ်နိုင်သလောက် အချိန်တိုနိုင်သမျှ တိုအောင် ကြိုးစားနေတာပါကွယ်၊ သားအခန်းကို ပေးနေရမှာ မကြိုက်ဘူးဆိုတာ သိပါတယ်၊ ဒီအတွက် စိတ်မကောင်းပါဘူး၊ အမေလည်း အဘွားကို မလိုအပ်ဘဲနဲ့ တမင်လာခိုင်းတာမှ မဟုတ်တာကွယ်၊ နော် ဟုတ်ပြီလား"

ဟု ပြောသည် ။

သူ့အဘွား အိမ်သို့ လာနေတိုင်း ကော်နာက ဆက်တီဆိုဖာပေါ်မှာ အိပ်ရလေ့ရှိသည် ။ သို့သော် ကော်နာက သည် ကိစ္စအတွက် ပြောနေတာမဟုတ်ပါ။ သူ့သဘောမကျသည် က အဘွားက သူ့အား ပြောပုံဆိုပုံကိုသာ ဖြစ်သည် ။ အဘွားက သူ့ကို လုပ်သမျှ ဘာမှ မအောင်မြင်သည့် သုံးစားမရသော အလုပ်သမားတစ်ယောက်လို ပြောဆိုဆက်ဆံလေ့ရှိသည် ။ ထပ်ပြောရလျှင်အမေ့ကုသမှု မည်မျှဆိုးဝါးသည် ဖြစ်စေ သူတို့ သားအမိနှစ်ယောက်တည်းသာ အခက်အခဲကို ရင်ဆိုင် ကျော်ဖြတ်လာခဲ့သည် မှ ကြာလှပြီ။ အမေ နေပြန်ကောင်းလာမယ့် အချိန်ကိုသာ စောင့်နေဖို့ ပဲ မဟုတ်ဘူး လား။ ဒါဆို ဘာကြောင့်အဘွားကို ခေါ်စရာ လိုဦးမှာ လဲ။

အမေက သူ တွေးနေသည့် အရာကို သိနေသည့် အလား-

"နှစ်ည သုံးညလောက်ပါပဲကွယ်၊ မစိုးရိမ်ပါနဲ့ ၊ နော် ဟုတ်ပြီလား"

ဟု ဆိုသည် ။

သူ ဘာမှ မပြောတော့ဘဲ တခြားအရာများ သာ စဉ်းစားဖို့ ကြိုးစားရင်း ကျောပိုးအိတ်ကို ဇစ်မှ ကောက်ဆွဲလိုက်သည် ။ ထိုအခါ အမှိုက်ပုံးထဲ ဖိသိပ်၍ ထည့်ထားခဲ့သော သစ်ရွက်အိတ် အကြောင်း ပြန်သတိရသွားသည် ။

သူ့အခန်းမှာ အဘွား လာနေခြင်းက ထိုသစ်ရွက်များ ရောက်လာတာလောက်တော့ ဆိုးဝါးမှာ မဟုတ်ဟု တွေးရင်း ပြုံးလိုက်မိသည် ။

အမေက "တွေ့လား အဲဒီ အပြုံးလေးတွေကြောင့် ချစ်နေရတာ"

ဟု ဆိုကာ ရေနွေးဆူ၍ ခလုတ်ပိတ်သွားသော ရေနွေးအိုးဆီ ရောက်သွားသည် ။

ထို့နောက် အမေက ပြောင်ချော်ချော် မျက်နှာပေးနှင့် -

"အဘွားက သူ့ဆံပင်တုအဟောင်းတွေ အမေ့ဆီ ယူလာခဲ့ပေးမယ် တဲ့ ။ သား မယုံလည်း နေပေါ့" ဟု ဆိုသည် ။

အမေက အားနေသော လက်တစ်ဖက်ဖြင့် သူမ၏ ခေါင်းပြောင်ပြောင် ကလေးအား လက်နှင့်ပွတ်ကာ-

"အမေတော့ ဖုတ်ဝင်နေတဲ့ မာဂရက်သက်ချာနဲ့ တူနေတော့မှာ ပဲ" ဟု ပြောသည် ။

ကော်နာ့မျက်လုံးများက နာရီဆီ ရောက်သွားသည် ။

"သား နောက်ကျ တော့မှာ ပဲ" ဟု ဆိုလိုက်ရာ အမေက "ဟုတ်ပါပြီ အသည်းကျော်လေးရယ်" ဟု ဆိုကာ ယိုင်တိယိုင်တိုင်ဖြင့် သူ့ဆီ လာပြီး နဖူးကို နမ်းသည် ။ အမေက

"သားက လူကောင်းကလေးပါကွယ်၊ နောက်ကျရင် သား ဒီလောက်ကြီး ကောင်းနေစရာ လိုမှာ မဟုတ်တော့ပါဘူး" ဟု ပြောပြန် သည် ။

ကျောင်းသွားဖို့ ထွက်လာတော့ မီးဖိုချောင်ထဲမှာ လက်ဖက်ရည် သောက်နေသော အမေ့ကို ကုန်းကမူလေးပေါ်မှ လှမ်းမြင်ရသည် ။ အိမ် ရှေ့တံခါးကို ဖွင့်၍ ထွက်လာစဉ် သူမဘာသာ ရေရွတ်လိုက်သည့် အမေ့ စကားကို သူ ကြားဖြစ်အောင် ကြားလိုက်သေးသည် ။

"ထင်းရှူးပင်ကြီးကလည်း အိုနေလိုက်တာ"

